

LUPTA

le combat

Director : Mihai Korne

COSTUL ABONAMENTULUI PE UN AN		
In franci francezi		In alte valute tariful este majorat pentru acoperirea cheltuielilor bancare :
FRANTA	FRF 200	
EUROPA	FRF 250	DM 100 - Fr. Elv. 90 - L.St. 25
Cu avionul :		
AFRICA	FRF 300	USD 45 sau echivalent
AMERICA DE NORD	FRF 300	USD 45 sau CAD 53
ISRAEL	FRF 300	SHEKEL 2560
AMERICA DE SUD	FRF 350	USD 51 sau echivalent
AUSTRALIA	FRF 350	DOL. AUSTRALIENI 60

125, Bureaux de la Colline - 92213 St-Cloud - France

Téléphone : (33-1) 602.29.29 - Téléx 270152F

Commission paritaire N° 65481 - C.C.P. : 11 341 71 A Paris

NUMARUL 39

7 iunie 1985

O NAȚIUNE ÎNCHISĂ ÎNTR-UN DULAP

De mai multe luni, atât presa cât și opinia publică franceză dezbat cu legitimitate cutremurarea fața unei mame ce și-a închis ani de zile copilul într-un dulap, dându-i să mănince atât cât să nu moară de foame și condamându-l nu numai la izolare, dar și la sălbăticiune.

Este știut că toți avem facilă perceperea suferinței individualizate, dar dificilă cea a dezastrului colectiv. Dacă asistăm direct la faptul că, involuntar, un automobilist lovește cu aripa mașinii o pasăre căreia îi rupe o aripă, vom fi mișcați până la lacrimi. Dar când citim într-un ziar că la Valparaíso au pierit într-un cutremur zeci de mii de oameni, viziunea noastră este mai degrabă statistică, decît sentimentală.

Cazul Saharev indușează opinia internațională, alimentată de faptul că savantul sovietic a pus la îndemina Kremlinului arma nucleară, dar culacii gulagurilor deceniilor nu storc nici lacrimi și nici măcar stropi de cerneală.

Cine să mai aibe timp și sensibilitate să realizeze să 22 milioane de români sînt închiși în dulapul dictaturii? Că li se atrofiază picioarele neputînd călători nici unde și nici atunci cînd vor? Că li se dă să mănince doar spre a supraviețui, spre a produce și a se reproduce? Că sînt ținuți în beznă, prin lipsa de curent electric și în frig, prin închiderea într-un dulap ce seamănă, iarnă de iarnă, tot mai mult a frigider?

Dacă un corespondent al unui ziar stingist ar relata că la București a fost închis într-un dulap un copil - fapt ce pendulează între delict și crimă, tinzînd către cea din urmă - ar avea garanția a zeci și zeci de mii de scrisori de protest. Dar dacă un larg spectru de ziare ar demonstra, cu veridicitatea fotografiilor, faptul că întreaga națiune română este închisă în dulapul cu balamale roșii, aceasta ar constitui doar un prea divers fapt, răspîdit ca și puful de păpădie, la prima adiere a unui contract internațional.

Înainte de a evoca o complicitate a tăcerii, să nu uităm faptul că și mulți dintre noi, exilați, refugiați sau pur și simplu emigranți, sîntem mai dispuși să aderăm la asociația pentru protecția cormoranilor din vest, decît să facem ceva pentru 22 de milioane de români rămași în est.

Mai ales că avem și avantajul că strigătele de ajutor a milioane de compatrioți se pierd în tăcerea izolației fonice a giganticului dulap ce îi cuprinde.

Constantin MAREȘ

DIN NOU DESPRE POLITICA STATELOR UNITE FAȚĂ DE ROMÂNIA

Am reprodus în numărul trecut, traducerea articolului din ziarul *International Herald Tribune*, a interviului dat de fostul ambasador al Statelor Unite la București, David Funderburk, ziarului *Washington Post*, după ce demisionase ca protest împotriva politicii duse de Departamentul de Stat american față de RSR.

Interviul publicat de *International Herald Tribune* fiind incomplet, publicăm în continuare fragmentele care lipseau.

Dl. Funderburk declarase, de asemenea:

"Există o diferență între obiectivele proclamate de Reagan și politica noastră, așa cum este dusă. A-și dori să vadă că Departamentul de Stat aplică politica într-un mod mult mai conform cu idealurile proclamate de Reagan.

Cînd m-am dus în România, nu eram conștient în ce măsură politica noastră trebuia schimbată. Cînd mi-am dat seama, am crezut că lucrînd în cadrul sistemului guvernamental SUA, putem avea o influență majoră asupra acestei politici.

Mi-am dat seama însă că persoanele pentru care făceam direct rapoartele erau reticente la schimbări sau la informații noi. Este greu de a atrage atenția cuiva la Departamentul de Stat dacă ai vederi diferite deoarece ei au idei prestabilite. Am găsit acest lucru decepționant."

Interviul amintea, de asemenea, că poziția Statelor Unite a fost exprimată de Bush (vice-președintele SUA) în discursul din 1983 în care a explicat pe ce baze Washington-ul adoptă poziții diferențiate față de regimurile din Europa de Est.

"Noi primim în ce măsură țările urmăresc politici externe autonome, independente de directivele Moscovei, și în ce măsură ele încurajează libertățile interne pe plan politic, economic și în ceea ce privește respectarea Drepturilor Omului."... spusesese Bush. "Statele Unite vor întreprinde o politică de apropiere, pe plan economic și cultural cu acele țări care, precum Ungaria și România, dovedesc o mai mare deschidere sau independență. Vom întări dialogul nostru și cooperarea cu asemenea țări."

Referindu-se la discursul lui Bush, Funderburk a spus: "Dacă cele două obiective menționate sînt luate ca măsură a succesului pe care l-am dobîndit în România, atunci înseamnă că am dat înapoi. Am fost neputincioși să determinăm orice fel de reformă economică a nivelului de trai sau a Drepturilor Omului, cu excepția citorva cazuri individuale."

El a spus, de asemenea: "A-și fi vrut să vadă o politică ce aduce o mai mare independență României față de so-

vietici, reforme interne și îmbunătățirea Drepturilor Omului" sau dacă acest lucru nu este realizat, restrîngerea sprijinului Statelor Unite "inclusiv eventuala retragere a clauzei națiunii celei mai favorizate, mai puține vizite la nivel înalt și restrîngerea ajutorului economic."

Însă, după Funderburk, există cîțiva înalți funcționari SUA cu interese să susțină imaginea unei României ca un element năstrușnic în blocul sovietic și care deci merită concesii din partea Statelor Unite, care sînt împotriva unei revizuirii a politicii față de RSR.

"Există persoane, la Washington care vor merge pînă la a găsi scuze și a apăra pe Ceaușescu, fiindcă pozițiile lor, promovarea și cariera lor depinde de posibilitatea de a dovedi că au avut dreptate în ceea ce privește România."

Funderburk arată, de asemenea, că cifrele privind exportul de arme din RSR au fost preparate de Agenția americană pentru controlul armelor și al dezarmării și publicate în octombrie în revista *"Business Week"*. Aceste cifre au fost imediat dezmințite în RSR de ministrul adjunct al Ministerului Apărării, Ilie Ceaușescu și au început prin a fi contestate și de Departamentul de Stat. În cele din urmă însă, după afirmațiile dlui Funderburk, Departamentul de Stat ar fi recunoscut că aceste cifre sînt foarte verosimile.

Funderburk afirmă apoi că politica față de RSR a fost stabilită de Lawrence Eagleburger, subsecretar de Stat, actualmente la pensie și ai cărui oameni conduc și astăzi Departamentul European care se ocupă de România.

Funderburk adaugă de asemenea că și-a exprimat îngrijorarea direct față de președintele Reagan în august 1983, cu prilejul unei întîlniri la Casa Albă, la care participa, de asemenea, vicepreședintele Bush, fostul consilier în materie de securitate națională William P. Clark și fostul asistent al președintelui, Edwin Meese, III, "cu toții au părut interesați și favorabili celor ce le-am spus", încheie Funderburk.

Răspunzînd acestor declarații, un reprezentant al Departamentului de Stat a spus că, părerea Departamentului de Stat în ceea ce privește prezența sovieticilor în România, este că, în timp ce România este, bine înțeles, un membru al Pactului de la Varșovia, participarea ei la Pactul militar este cu mult mai scăzută decît cea a altor state membre. De asemenea, nu există trupe sovietice în România. România nu participă la manevrele Pactului în afara țării și România controlează în mod foarte sever mișcarea trupelor (urmăre în pag. 5)

Zarvă mare în vecini... Curteanu (stăpîn de curte sau gospodar) Vintilă Peperigeanu își botează feciorul. "E rost de-o cumetrie", o aud, veselă, pe Nuța, fata Oarei, mica mea prietenă dintr-a șasea. O trag de limbă:

- Ia spune-mi, Nuța, ce-ai mai aflat?
- Păi l-o născut tușa Lina lingă stîlpul patului, pe pămînt și l-o moșit Tiuța lu' Dimoci, moașa-nașă, aia de n-o pot io suferi...
- De ce, Nuța?

- ...Că are un neg pe nas și vorbește hîrîit...
Și tare-i frumos pruncul... Or vinit și ursitoarele, în ziua a treia, și l-or "ursat" bine: are piață bună... îmi dă raportul într-o suflare eleva Chirilă I. Iustinia (după cum este înscrisă în catalog).

- Și cine vine la cumetrie? mai vreau să aflu
- Apăi nu-i ca la nuntă... Se poftesc doar neamurile, nașii și vecinii. Dintre străini îl cheamă doar pe popă și fo doi-trei aleși pe sprinceană...

"Poftiți pe la noi, zic stolnicarii (vorniceii, vătăjeii sau chemători), la Curțile lui Vintilă, că încreștinăm coconul... Și-i băută citu-i gîrla și lăutarii-s tocmiți tumai de la Țarigrad..."

Dacă ai tras dușca de țuică din plosca vornicelului nu-i chip să mai lipsești: "ai zis da cu înghițitoarea"...

În fruntea mesei, alături de nașa-moașă, îi așează pe nunii de cununie ai lui' nea Vintilă și-ai tușei Lina... Ei sint nașii mari de botez ai lui Vintilă.

Nașii mici de botez ai Linei "dați de-o parte la nuntă de ai mari", se așed alături. Că "un naș mare face cit trei nași mici"!

Mai sint și nașii de turtă (jumătate-naș sau naș de-al doilea) care i-au "tăiat moțul", la un an, și i-au frint turta Floricăi, soră-sa lu' Gheorghe, care-i "legăne dîntii" (primogenită), Gheorghîță ăsta micu venindu-i prislea sau zăpîrstea...

Dar "toți nașii de turtă - citi or fi - nu fac cit nașul de botez".

Că "nașul de botez e ca părintele și finul e ca feciorul"

- Și ce fel de nași mai ști tu Nuțo?
- Cum e mămică cu fratele-naș și cu sora-nașă? o ia Nuța la rost pe Oara

- Cînd botează legănelul pe prislea nu-și mai zic copii frate sau soră ci "nașule" și "finule" și cătră părinți el se face cumătru. Și la împărțirea averii, cînd "părintele împarte și prislea alege", fratele-naș îl înlătură pe prislea și alege înainte...

Și să vă mai spui, don'doctor, și de nașul din drum (naș de cale sau de ocazie): ăsta e al copiilor părăsiți și găsiți în curtea bisericii. Al de-o găsit copilul pîndește pe primul trecător pe uliță, și-l face naș... Și ăla, Doamne ferește, nu poate să refuze, că ar zice lumea că-i copilul lui...

- Și Diță a lu' Dimoci, soțul Tiuței, ce face?

- E un fel de naș... Dă calul, "darul nașului", dar copilul îl botează numai nevas-tă-sa, că-i vine fin și nepot de buric.
- Vestea mare, veste mare - ne întrerupe vorba chemătorul - și ne-ntinde plosca...

Că de aia sintem vecini... "E rost de-o cumetrie"!

Andrei PANDREA

EXPOZIȚIA DE DESENE ALE LUI MATEI LAZĂRESCU

Expoziția este deschisă între 30 mai și 19 iunie, de luni pînă vineri, între orele 9-13 și 14-30-17.

Agence du Crédit Lyonnais
114, rue Lecourbe 75015 Paris

PENTRU ADUCERE AMINTE... BISERICA ALBĂ POSTĂVARI

Biserica Albă Postăvari, cu hramul Sf. Nicolae, a fost construită de jupineasa Caplea, soția marelui postelnic Ghiorman, la mijlocul secolului al 16-lea, fiind una din cele mai vechi din București.

Legenda spune că rugăciunea pe care Mihai, banul Craiovei, a făcut-o în această biserică, înainte de a fi dus în fața călăului, i-a salvat viitorului domnitor viața.

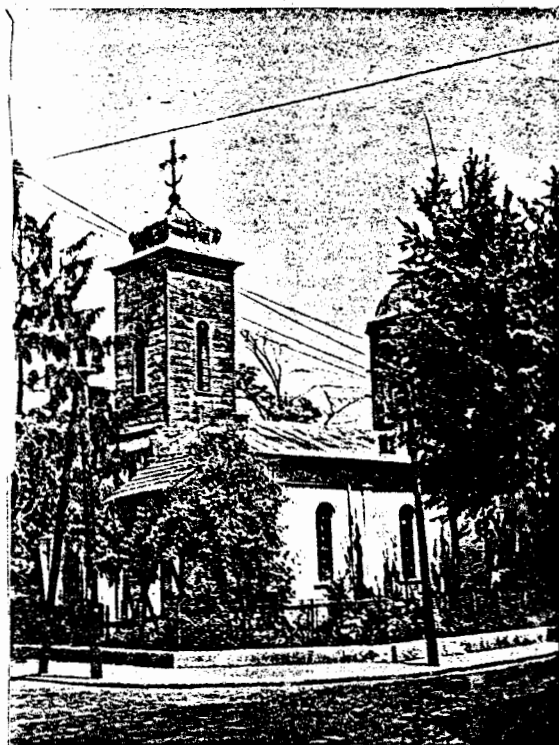
În cartea sa din 1591, Patriarhul Ieremia spune că biserica se afla ligă Dimbovița, dar e vorba de vechiul curs al râului. După zidirea minăstirii Mihai Vodă, biserica Sf. Nicolae a jupinesei Caplea devine metohul (mic schit de călugări închinat unei minăstirii) celei dîntii.

Biserica este menționată de cronica Radu Popescu, la 1741, cu numele biserica Albă și cu același nume o pomeneste banul M. Cantacuzino. D. Fotino, în *Istoria Daciei* o numeste Postăvari, de la meseriașii din acest cartier care-și spălau postavurile în apa Dimboviței.

Avariata la cutremurul din 1838, la mijlocul secolului trecut biserica e în ruină, dar locuitorii mahalalei o reconstruiesc la 1857 (data pisaniei este din 20 septembrie). Noii ctitori, printre care Gheorghe Ioan Franzelaru și serdarul Costache Constantinescu, îi dau și hramurile Sf. Gheorghe și Sf. 40 de mucenici.

(După Nicolae Stoicescu, "Repertoriul bibliografic al monumentelor feudale din București", Ed. Academiei, 1961)

În primăvara lui 1984 buldozerele pătrund în strada Bateriilor făcînd una cu pămîntul casele vechi ale credincioșilor și sfîntul lăcaș, biserica Alba Păstăvari, de la nr.43.

DECORAREA UNUI ARTIST ROMÂN

Regizorul SERGIU HUZUM, strănepotul lui Mihail Kogălniceanu, a fost decorat de Ministerul Culturii din Franța, pe 23 mai 1985 și numit "Chevalier dans l'Ordre des Arts et des Lettres". Distincția i-a fost acordată pentru contribuția sa la salvarea patrimoniului cinematografic francez și pentru diverse filme de televiziune, dintre care minunatul film despre pictorul Utrillo, *L'Allée des Brouillards*

POEMELE POETULUI TINĂR

de ȘTEFAN BACIU

(Premiul Fundațiilor Regale și al Societății Scriitorilor Români, 1935, Ediția a II-a Facsimilară, cu anexe, cuprinzînd critice literare despre carte. Un volum de 100 de pagini, tiraj limitat 200 de exemplare, prețul 10 (zece) US Dolari exemplarul).

Adresa:

prof. Ștefan Baciu
University of Hawaii, Moore Hall 488
Honolulu-Hawaii 96822 USA

Au apărut numerle 1 și 2 ale revistei bianuale "CONFLUENCES FRANCO-ROUMAINE", sub îngrijirea Eleonorei Cosmopol, redactor responsabil. Din comitetul de redacție mai fac parte R.F. Gauthier și Titus Barbulescu.

Numărul 2 al revistei este dedicat Prezențelor culturale românești în Franța și cuprinde articole despre Brîncuși, Cioran, Eliade, Ionesco, Voronca semnate de Ionel Jianu, Titus Barbulescu, Dragomir

LES MOTEURS

În colecția "Que sais-je?" a apărut cartea *Les moteurs*, a talentatului inginer-cercetător la Conservatoire des Arts et Métiers, Alexandru Herlea.

Toate motoarele care au jalonat istoria oamenilor în căutare de noi surse de energie productivă se află aici: turbina hidraulică, motorul cu combustie internă, cu reacție, cu gaz, cu electricitate... ca și frații lor mai originali: roata hidraulică, motorul cu aer cald etc. În afara principului și a familiei de motare respective, fiecare capitol cuprinde și un mic istoric al invenției.

Cartea lui Alexandru Herlea conține un lung șir de lucrări importante, printre care colaborarea la prestigioasa *"Histoire générale des techniques Les techniques de la civilization industrielle"* (Paris 1978).

Socotit cel mai bun specialist francez în istoria mașinilor termice, Alexandru Herlea este reprezentul acestei discipline în Biroul francez al Societății Internaționale de Istoria Tehnicii.

Născut în 1942, refugiat în Franța în 1973, el continuă tradiția unei vechi familii de cărturari transilvăneni. Tatăl său, Alexandru Herlea, jurist, profesor universitar, ziarist, om politic, a plătit cu ani grei de închisoare faptul de a fi fost un intelectual integru.

Les Moteurs, PUF, 108 bd. St-Germain 75279 Paris Cedex 06.

Costineanu, Faust Brădescu și Jean Paul Mestas, un poem de Tristan Tzara și unul de Eleonora Cosmopol.

Prețul unui abonament 50 FR.

Pentru străinătate 7 dolari

Adresa: Bibliothèque Roumaine de Paris 15 rue de Flandre 75019 Paris

MAI EXISTĂ OARE PRESĂ ÎN ROMÂNIA DE ASTĂZI? DE CE AU DISPĂRUT CORESPONDENȚII PRESEI ROMÂNE ÎN STRĂINĂTATE

EXTRASE DIN COMUNICAREA ȚINUTĂ LA CONGRESUL ARA
DE DR. ION MANEA

(Urmare din numărul trecut)

În noiembrie 1976 foștii corespondenți în străinătate au sosit cu toții acasă. Nu au fost nici un fel de defecțiuni. Dar, spre deosebire de primele contingente de colegi ai lor, ei au cunoscut un cu totul alt tratament. Făceau parte dintr-o categorie de ziariști care trebuiau pedepsiți. Dacă corespondentul de la Paris (care alesese libertatea) nu putea primi o lecție usturătoare, măcar ei trebuiau să plătească oalele sparte. Din noiembrie 1976 și până în aprilie 1977 nici unul dintre ei nu a fost plasat într-un post definitiv. Au fost ținuți într-un fel de carantină, plătiți din tot felul de expediente. O parte au fost trimiși la cursurile de un an de la Școala de ziaristică de la Ștefan Gheorghiu. Ei trebuiau să fie curățiți de viciile capitalismului cu care eventual se infectaseră în anii în care au cunoscut nivelul de viață al societății de consum. Atmosfera din redacțiile *Scînteii* și *Agerpresului* le era ostilă. Vechea gelozie față de un grup de oameni care, în special cei din țările capitaliste, fuseseră tratați cu toată considerația pentru breasla pe care o reprezentau, care și-au putut agonisi o serie de bunuri care în țară nu le-ar fi avut nicodată, se manifesta acum în voie. În condițiile regimului la care erau supuși, unii nu s-au putut adapta, preferind să renunțe la tot și să găsească prima ocazie pentru a pleca definitiv.

După ce desființarea rețelei de corespondenți în străinătate s-a consumat, provocând României nu numai daune morale, dar și materiale, unii afirmă că mai marii presei de la București și-ar fi dat seama de enormitatea măsurii și ar fi încercat să o repare. S-au întocmit noi liste de corespondenți (cite trei propuneri pentru fiecare post). Dar, de data aceasta, s-au izbit de refuzul intransigent al doamnei care se ocupa de cadre, bune pentru orice întrebări. Până la urmă, după discuții care au durat aproape doi ani s-a hotărât să se încerce experimental soluția așa numiților trimiși speciali itineranți, sau cum spun unii, *intimplători*. Ei trebuia să-și aibe baza la București, să fie trimiși numai cu prilejul unor vizite cu caracter prezidențial, sau la conferințe internaționale considerate importante pentru România și să nu pepășească o ședere de 6-10 zile maximum. Toți gazetarii care au intrat în această categorie - de altfel foarte puțini la număr - au fost verificați de o comisie specială a CC-ului, au intrat în nomenclatorul acestui organ, ceea ce nu a împiedicat defecțiuni ulterioare. Pentru că defecțiunile nu depind de priceperea sau de violența cadrelor ci sînt o consecință a sistemului.

O altă măsură a fost aceea ca itineranții să rămînă cit mai anonimi posibil. În trecut, cînd avea loc o vizită la nivel înalt în țară sau în străinătate, așa cum se obișnuiește în lumea întreagă, ziariști își semnau articolele. Se pare că la un moment dat, cineva din anturajul prezidențial a făcut remarcă: "Nu cumva semnăturile ziariștilor, mai ales cînd sînt puse la început, să pună în umbră personalitatea șefului statului și a partidului?" Remarca a fost luată în serios și numele ziariștilor au dispărut cu desăvîrșire.

Reportajele de acest fel nu numai că sînt anonime ca semnătură dar nu mai conțin nici un fel de notă personală a gazetarului, sînt lipsite de personalitate dar nu și de cultul personalității. Dar reportajele pe care itineranții le trimit înaintea evenimentelor nu pot avea același regim. De obicei ele au drept scop nu să descrie țara care va fi vizitată, oamenii și problemele lor, ci urmăresc să creeze impresia, fără îndoială falsă, că, în perioada respectivă, toată viața din țara care este vizitată se concentrează pe acest unic eveniment.

Dacă te afli, întimplător, într-o țară cu prilejul unei astfel de vizite, eveniment mai mult decît obișnuit pentru orice mare capitală, nu vezi nimic din ceea ce vede itinerantul de la București. Eram la Paris, în iulie 1980, cînd era și N. Ceaușescu. Cîteva steaguri românești erau arborate la Arcul de Triumf, pentru o jumătate de oră, la depunerea coroanei, alte cîteva la Primărie, cu prilejul vizitei protocolare. În rest, viața își continua cursul normal. Televiziunea transmitea aspecte ale vieții cotidiene și, eventual, o imagine despre vizita respectivă. Ziarele dădeau mai mult spațiu, dar pentru articole scrise de Paul Goma și de intelectualii francezi despre Drepturile Omului, așa cum sînt ele "respectate" în România. Dar a doua zi *Scînteia* și alte ziare bucureștene publicau 4 pagini întregi despre un Paris care a ieșit în stradă, lăsîndu-și toate treburile, pentru a face o primire entuziasată oaspeților români. Vă dați seama deci cît de grea este misiunea itinerantului.

Am enumerat doar cîteva din problemele care au confruntat pe foștii corespondenți români în străinătate și care grevează și azi scurtele deplasări ale itineranților. Dezbaterile lor la lumina zilei nu poate decît să ajute la crearea unei atmosfere mai propice pentru momentul cînd rațiunea va triumfa și cînd presa din România va fi din nou o presă reală și va avea din nou corespondenții permanenți în străinătate. Și acest moment va veni fără îndoială, oricît de dificil par în momentul acesta stăvilele pe care unii încearcă să le ridice în calea informării corecte și complete a cititorilor din România.

DIN NOU DESPRE POLITICA SUA FAȚĂ DE ROMÂNIA

(urmare din pag.1)

lor sovietice și a altor țări din Pactul de la Varșovia care tranzitează pe teritoriul ei.

În ce privește comerțul cu URSS, România a avut demult legături importante cu Uniunea Sovietică și economia română trece prin dificultăți serioase. România a fost nevoită să-și reducă importurile din vest după 1981, datorită lipsei de valută forte și din cauza nevoilor de a plăti datoriile occidentale. Acest lucru a mărit procentele și ponderea sovietică în comerțul României.

În cifre reale, comerțul româno-sovietic a stagnat în 1981-83. El a putut chiar să scadă, în termeni reali.

Guvernul SUA a dus o politică foarte strictă în ceea ce privește transferul de tehnologie către România. "Am coordonat politica noastră, în mod strîns

cu alte agenții".

În privința vînzării de arme, cu excepția armelor vîndute URSS-ului. România nu a fost un exportator foarte important. În timp ce expedierea de arme românești către sovietici a crescut în ultimii ani, în aparență, pentru a compensa prețurile ridicate ale materialului de război sovietic, importul de arme făcut de România din Uniunea Sovietică a scăzut la cifre relativ foarte joase.

În ce privește problema Drepturilor Omului, Departamentul de Stat a dat un raport detaliat asupra părerilor sale în domeniul Drepturilor Omului în România Camerei Reprezentanților, cu prilejul unei audieri care a avut loc la 14 mai.

Relațiile noastre cu România sînt determinate de conștiința interesului securității naționale a Statelor Unite. Acestea sînt premisele care au stabilit și pe care a fost construită politica noastră față de România.

În timp ce atît declarațiile fostului ambasador Funderburk cît și cele ale Departamentului de Stat stîrneau interesul publicului american și european în privința poziției Statelor Unite față de RSR, problema Drepturilor Omului în România era dezbătută în cadrul Congresului American.

Trebuie semnalată, printre altele, o inițiativă a congresmanului Christopher Smith pentru ca Părintele Calciu și familia sa să fie autorizați să emigreze. O altă inițiativă este scrisoarea congresmanului Mark Siljander pe care numeroși alți membri ai Congresului au semnat-o și care se adresează lui Ceaușescu pentru a-i exprima îngrijorarea față de "persecuția creștinilor" în România, cu menționarea unor cazuri precise. Scrisoarea spune între altele: "Este clar că Părintele Calciu este persecutat pentru rolul pe care l-a avut în formarea comitetelor creștine române de apărare a credințelor." Scrisoarea dă numele altor credincioși care au fost de asemenea persecutați. Un al treilea membru al Congresului, Robert Dornan, s-a întâlnit cu ambasadorul RSR-ului în USA, Nicolae Gavrilescu, pentru a discuta problema Drepturilor Omului în general și, în particular, rezoluția pe care a depus-o privind minoritatea ungărilor din România, a obținut peste o sută de semnături din partea membrilor Congresului. Rezoluția condamnă guvernul RSR pentru "nesocotirea drepturilor ungarilor și a persoanelor de alte naționalități din Transilvania" și cere Statelor Unite să discute cu România problema Drepturilor Omului a ungarilor din Transilvania, inclusiv dreptul la autodeterminarea națională".

Aceste discuții în jurul Drepturilor Omului în România au avut loc cu cîteva săptămîni înainte ca președintele Ronald Reagan să anunțe dacă va mai prelungi sau nu cu încă un an clauza națiunii celei mai favorizate acordată României, încă din 1975.

Conform legislației americane, clauza nu poate fi acordată țărilor care nu au o economie liberă decît pe un termen de un an și numai dacă președintele consideră că aceste țări ameliorează condițiile de liberă emigrare.

Congresul va proceda la audierea martorilor în problema clauzei națiunii celei mai favorizate în timpul verii. Însă, în 1983, Curtea Supremă a declarat că hotărîrea Congresului de a aproba sau de a dezaproba acordarea clauzei nu are decît un caracter de aviz și de informare.

Hotărît lucru, lumea se află în secolul vitezei. În România nu circula însă, cu adevărat, decât zvonurile și părerea unanim acceptată despre rolul calamităților. Au fost inundații și populația a trebuit să plătească, economia nu trebuia să sufere. A fost cutremurul și poporul a trebuit să plătească contribuții "benevol-obligatorii" și a participat la munca patriotică pentru repararea blocurilor, unele avariate chiar de la darea în folosință. Pagubele nu trebuiau să afecteze economia națională.

Dar sîntem în secolul vitezei și cuvîntul "auto" e foarte des folosit. Și nu e vorba doar de automobile. Timp de mai multe luni circulația lor a fost interzisă, cică din cauza zăpezii și a iernii grele. A trecut iarna, prin decret circulația automobilelor a fost reluată, ele continuă totuși să nu prea circule. Benzina e raționalizată, însă numai atunci cînd se găsește. În schimb, asigurările și impozitul pe mijloacele auto au fost plătite în continuare, inclusiv în perioada cînd circulația lor a fost complet interzisă.

Nici autotransportul în comun nu funcționează cum trebuie. De aceea autobuzul care transportă muncitorii e numit "ciorchinele" la Brașov, "rima" la Timișoara și "cămila cu gaz metan" la Sibiu.

Pentru a ajunge la timp la fabrică, muncitorii din împrejurimile Sibiului folosesc "auto-pasul", cale de 5, 10 sau 15 km. Ajuns la fabrică, după ce-și trage sufletul, muncitorul trece la strung, pentru a-și îndeplini și chiar depăși planul. Însă strungul se încapățînează, și nu funcționează fără curent electric, din cauza programului de economii la energie impus de regim. Strungul stă și muncitorii fac ședință, unde se spune că un minut în stagnarea producției înseamnă un miliard pagube pentru economia națională. După o ședință de 2 ore (120 minute) se trece la muncă. Dar nu există materii prime, iar camioanele au tras pe dreapta, din lipsă de combustibil. Se face o nouă ședință și se discută despre autoaprovizionare. Concluzia: autoaprovizionarea nu merge. De ce nu merge? Pentru că autoconducerea muncitorească nu funcționează, așa cum a indicat secretarul general. Asta a fost concluzia secretarului organizației de partid de la uzina mecanică Mirșa Sibiu. Se iau măsuri. Lucrătorii de la serviciul aprovizionare sînt penalizați cu 5%, șoferii cu 10%, muncitorii cu 15%, plus reducerea salariilor la nivelul planului realizat, adică nerealizat. După atîta muncă, muncitorii trec prin alimentare, unde constată că s-a desființat autoservirea și s-a introdus de-servirea. Drept care ajung acasă cu traista goală...

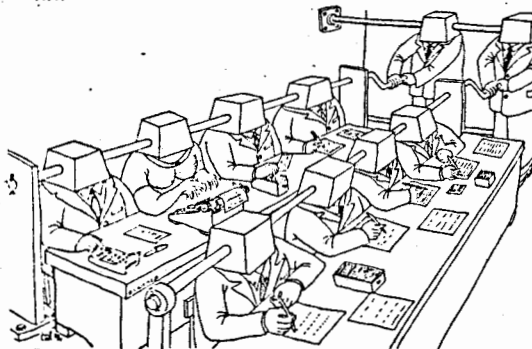
Totuși autoaprovizionarea funcționează, dar numai pentru descurcări. "Muncitorii cu falca", stilpii regimului, se autoaprovizionează de la magazinele speciale. Alții "muncitori" respectă indicația partidului ca autoaprovizionarea să se facă noaptea. Drept care, la adăpostul beznii, care domnește peste orașele și satele țării, se fac afaceri cu mărfuri dosite și vindute cu suprapreț. Asta o fac cei care au bani. Cei care n-au, fac și ei ce pot. Fabricile de produse lactate, abatoarele și fabricile de prelucrarea cărnii sînt luate noaptea cu asalt, nu pe dinafară, ci pe dinăuntru... Într-o singură noapte, autocamioanele și autobuzele din Sibiu și din Mirșa au fost "uscate". Li s-au golit rezervoarele de benzină.

La Sibiu și la Brașov, muncitorii care se întorc acasă după schimburi doi, de regulă pe jos, pentru că autobuzele s-au retras, nu circula sau sînt arhipline, pe jos și pe întineric riscă să fie jefuit. Reclamă la miliție și miliția îl întreabă de ce circula noaptea pe stradă. Într-un pasaj subteran din Sibiu, trei militari au fost snoșiți în bătaie. Se spune că a fost o confuzie. Bătăușii credeau că au de-a face cu ofițeri

de miliție, dar, din cauza întinericului, n-au putut deosebi uniforme.

...Pe drumul socialismului specific românesc se înaintează greu, numai coborînd se înaintează mai repede, dar asta pentru că partidul nu mai are frîne și totul se duce de ripă.

Autodezvoltarea e un miraj, autoaprovizionarea un faliment, autogospodărirea o mare risipă. Nu funcționează decât autoînșelarea și automulțumirea partidului.

Desen de V. Syssoiev

LIGA PENTRU APĂRAREA DREPTURILOR OMULUI ÎN ROMÂNIA (LDHR)

B P 0507 75327 Paris Cedex 07

Comunică următoarele cazuri de violare a Drepturilor Omului în RSR:

CADAR Dorel, din Cluj, str. Pata, 147, încearcă de mai mulți ani să ajungă la fratele său din SUA, Remus V. Cadar. Ultimul refuz al autorităților reseriste datează din februarie 1985.

CUC-Borsan Ilie, din Turda, str. Ci-reșului 30, pictor, cere pașaport pentru a vizita Parisul. A primit mai mult de 20 de refuzuri, deși nu vrea să se stabilească în Franța pentru că sănătatea nu-i permite. Exasperat, vrea să înceapă o grevă a foamei.

ENESCU Șerban Petru, inginer electronician, din București, str. Constantin Brâncoveanu 1, a încercat în 1984 să obțină plecarea în Elveția unde tatăl său era pe moarte. La ieșirea din ambasada Elveției este arestat și condamnat la 3 luni de închisoare. Între timp, tatăl său moare la Geneva. La ieșirea din închisoare, Șerban Petru nu găsește decît o slujbă de muncitor necalificat. Încearcă din nou să plece în Elveția unde tatăl lui l-a lăsat o moștenire. De curînd am fost informați că a fost supus unui examen psihiatric și bătut.

FICHINGER Maria, din satul Got-tlob, Timiș, cere, din 1962, fără succes, plecarea în RFG, împreună cu soțul ei.

FOST Iohan, 63 de ani, soția sa FOST Ana, 56 de ani și fiul lor FOST Manfred, din satul Ilea Mică, Timiș, au depus o primă cerere de emigrare în RFG, în 1968 și de atunci au continuat fără încetare să ceară plecarea. La fiecare audiență li se spune să aibe răbdare. Fost Iohan este bolnav și riscă să nu aibă dreptul la îngrijire medicală.

HUMMEL Ana, născută TITZ, din Timișoara, str. Vasile Luca 14, de trei ani încearcă să ajungă la părinții ei din RFG, care, la rîndul lor au reușit să emigreze după 23 de ani de așteptare.

POPA Aurelia Alexandrina, muncitoare calificată din București, str. Huedin 7, exasperată de faptul că i se refuză o pensie de invaliditate și de îngrijirile medicale a depus o cerere de emigrare în USA pentru că și fiul ei în 1979.

STĂNESCU Petru, din Lugoj, str. Olari, 27, tehnician la fabrica de lapte SCRAL, penticostal, căsătorit, cu doi copii, cere emigrarea în USA din ianuarie 1981. A fost de mai multe ori amenințat cu moartea.

WACHSMANN Hans, din Mediaș, str. Turda 12, este împiedicat să plece în RFG unde tatăl său este pe moarte. În ciuda certificatelor medicale care atestă gravitatea bolii, dorința tatălui de a-și vedea pentru o ultimă dată fiul este refuzată de autoritățile reseriste.

FRAGMENTE DINTR-O SCRISOARE DIN LAGĂRUL DE LA LATINA

"... situația e destul de incertă. Occidentalii sînt sătui de imigranți și au avut și multe decepții cu ei. Se pare că mulți borfași incurabili au fost lăsați să plece din România și au devenit o plagă prin părțile astea. Rezultatul este că Australia, Noua Zeelandă și Canada nu mai primesc deloc români iar americanii le pun multe bețe în roate. Din păcate, cum sînt ei încrezători (să nu spun naivi), preferă pe cei care au venit clandestin și care, neavînd nici un act, îndrăg verzi și uscate despre persecuțiile pe care le-au îndurat. Sînt respinși, de regulă, cei care au fost în America cu pașaport și de acolo au venit aici, așa cum au aflat că trebuie procedat (cine le-a spus? cum sînt persecutați dacă au primit pașaport? de ce nu au cerut să rămînă acolo? etc?) ... Nu-i interesează lipsurile și frigul din țară, deși, își spun sincer, am suferit atît de tare în ultima iarnă, încît nu cred să mai fi putut rezista încă una."

Ambasada americană chiamă pe români la interviu cam o dată la trei luni. Dar cunosc cazul unui român venit în ianuarie care n-a fost chemat nici în mai...

...orice imigrant trebuie să beneficieze de garanția unui rezident în USA care se obligă să-l lanseze sau, dacă nu reușește, să-l suporte un an și jumătate. Cunoscut cazuri aici care așteaptă de 4 luni să sosească oficial aceste forme de la New York la Roma. În orice caz, actul ăsta face pe drum minimum 3 luni. Sau, alt român are aprobată intrarea în USA din ianuarie, dar stă încă aici, de 8 luni, pentru că nu o poate lăsa singură pe mama sa care are 77 de ani. Mama lui, care mai are doi copii stabiliți acolo, a venit din America pentru că i s-a spus că numai așa poate obține rezidența legală (nici măcar nu e așa). Și acum așteaptă de luni de zile să-i vină o hîrtie prin care copiii de acolo se obligă să o țină. Sau o tînără bolnavă de leucemie care a făcut un tratament de 6 luni în USA (singurul loc unde se poate face) și pentru care fratele ei din Florida a plătit 3500 de dolari. Trebuia să refacă tratamentul după 3 luni, dar ca să poată beneficia de niște reduceri ale costului avea nevoie de rezidență și a venit aici. Acuma au trecut cele trei luni, e încă aici fără mari speranțe să plece cîrînd și a început să se simtă prost. A intrat la interviu în mai dar este dintre cei care n-au primit încă răspuns (dintre cei cca 30, numai 5-6 au primit răspuns favorabil, cam tot atîta negativ, restul așteaptă). Printre cei cu "nu" se află cineva care a plecat acum un an din țară. Acuma e obligat să aștepte 3 luni pînă îi vine "nu"-ul în scris, după aceea să facă contestație, să aștepte un nou răspuns etc. Unii înnebunesc, alții se nenorocesc plecînd prin Europa unde nu-i primește nimeni. Sînt și cîțiva care mișună prin jurul lagărului, mai primesc uneori ceva de mîncare de milă, dar nu mai au nici o speranță.

... e greu și cu oamenii din jur. De exemplu, acum e 23.40 și abia pot scrie pentru că cei de alături, de care mă despart doar un perete între carton și ipsos, au pus la maximum un casetofon cu muzică populară românească. Cînd se mai oprește muzica nu se aude decît o înjurătură. În partea cealaltă sînt polonezi care foarte frecvent se îmbată și atunci se izbesc cu capul de perete și urlă din plăcere de a face scandal (polonezii primesc 200 000 de lire pe lună de la Papă și aici vinul e foarte ieftin). Către 3-4 dimineața ies pe culoar și sparg sticlele. Alteori se iscă bătăi pe culoar..."

SITUAȚIA DREPTURILOR OMULUI ÎN ROMÂNIA ADUNAREA GENERALĂ A L D H R

În ziua de 29 mai 1985 a avut loc Adunarea Generală a Ligii Pentru Apărarea Drepturilor Omului în România (LDHR).

În Raportul său, dna Sanda Stolojan, președinta Ligii a subliniat faptul că anul care a trecut de la ultima Adunare Generală a fost un an întunecos pentru Drepturile Omului în România. Am asistat la o recrudescență a cazurilor de represiune brutală destinate a semăna frica și a descuraja orice tentativă de revendicare a vreunui drept. Regimul și-a făcut simțită, cu o agresivitate sporită, dominația în toate domeniile vieții: libertatea de circulație sau de emigrare, libertatea opiniei (prizonierii politici), libertatea religioasă și libertatea sindicală. La toate acestea s-au adăugat mizeria și frigul datorate măsurilor inumane de restricție a încălzirii și de asemenea spectacolul bisericilor și monumentelor distruse, două trăsături particulare ale situației din România care nu sînt altceva decît nesocotirea dreptului inalienabil de a trăi în condiții umane și dreptul la cultură, la propriul patrimoniu cultural.

A controla viața oamenilor, a șterge legăturile cu trecutul, a izola populația, a tăia contactele sale cu lumea exterioară toate acestea în condițiile unei supravegheri polițienești crescînde și omniprezente, iată sensul în care se plasează evenimentele din ultimile luni, un sens pe care ultimul Raport al Comitetului Helsinki Watch din vara trecută îl semnala afirmînd că România a devenit statul care are fără îndoială "cel mai mare procentaj de poliști pe cap de locuitor, în lumea de azi".

Acesta este contextul în care s-au plasat acțiunile Ligii. În materie de plecări, s-au înregistrat 62 de reuniri de familie cu cererea depusă de peste doi ani. Emigrarea a devenit foarte lentă: o nouă metodă de a frîna cererea de așii politic constă în a nu acorda decît pașapoarte de emigrare, știind că Occidentul acordă din ce în ce mai greu vize de ședere; cuplurile de pensionari nu mai pot călători împreună în Occident; s-au împulșit și obstacolele puse în calea căsătoriilor cu străinii. S-au înăsprit, de asemenea, pedepsele aplicate "frontieriștilor" ceea ce amitește situația anilor 50; Liga a intervenit pentru a semna disparițiile de la frontieră, dramaticul caz al fraților Turcaș, doi băieți de 15 și 18 ani condamnați de mai multe ori pentru tentativă de trecere clandestină în Yugoslavia. Au fost semnalate represaliile contra familiilor în care există un emigrant, cum e cazul, printre altele, al doctorului Galalae din Constanța.

O preocupare specială a Ligii a fost soarta prizonierilor de opinie. Asociația Menschenrechte de la Frankfurt a anunțat că, după calculele sale, s-ar afla la ora actuală, numai în închisoarea de la Timișoara, 1 500 de prizonieri politici. Politica de izolare și de tăcere fiind aplicată de regim mai ales prizonierilor politici, Liga s-a străduit să facă cunoscută prin toate mijloacele soarta lui Radu Filipescu, acest inginer de 27 de ani condamnat în 1983 la 10 ani de închisoare pentru că a distribuit manifeste în cutile poștale denunțînd regimul dictatorial care domnește în România. "Dispariția" este o altă metodă de a lichida pe oricine critică deschis regimul. Printre "dispariți" Liga a semnalat în mai multe rânduri cazul Aureliei Nistor, medic neuro-psihiatru care s-a opus interzicțiilor abuzive și despre care, după arestarea și condamnarea ei în 1982, nu se mai știe nimic, și, cazul recent al profesorului Stoița, din Timișoara, autorul unui samizdat sub formă de carte "Adevărul", arestat în iunie 1984 și care a dispărut. Fără a mai vorbi de faptul că nu avem în continuare nici o veste despre Vasile Parșchiu.

Politica de tăcere este cu atît mai izbitoare în cazul Părintelui Gh. Calciu. Deși foarte cunoscut, cazul său n-a fost încă rezolvat. După 5 ani de închisoare timp în care de mai multe ori s-a aflat în pragul morții, el a fost liberat în august 1984 în

urma numeroaselor intervenții a celor mai înalte instanțe, printre care cea a Papei. Domiciliul forțat, metoda de a-l izola complet și de a-l ține permanent sub amenințarea unei noi arestări amintește tratamentul aplicat lui Sakharov - și nu e, evident, o simplă coincidență. Nimeni nu poate intra în contact cu el, telefonul și scrisorile îi sînt supravegheate. Același lucru se întîmplă cu doctorul Ionel Căna, unul din fondatorii Sindicatului Liber. S-ar putea ca Părintele Calciu să fie în sfîrșit autorizat să emigreze în urma intervențiilor americane, dar nimic nu e sigur.

În cadrul acestei politici de black-out s-a plasat cazul mai recent al scriitorului Dorin Tudoran, el este autorul unui remarcabil text difuzat în Occident, în care denunță degradarea morală la care este supus intelectualul român și drama culturii pervertite de sistemul care reduce la tăcere orice voce care încearcă să spună adevărul.

Liga și-a urmat constant activitatea de informare și de intervenție difuzînd comunicatele sale instanțelor internaționale Amnesty, AFP, FIDH, Keston News și presei, ținînd la zi, mai ales prin efortul secretarei Ligii, dna Maria Brătianu, listele persoanelor și trimițînd dosare complete în special la FIDH și Helsinki Watch. Liga a fost prezentă la diverse congrese și conferințe internaționale, printre care de exemplu Seminarul Drepturilor Omului de la Stockholm și Oslo unde președinta Ligii a prezentat un raport și a dat o conferință de presă sau Congresul FIDH de la UNESCO în noiembrie 1984. Începînd din ianuarie 1985 comunicatele Ligii au fost transmise la FIDH prin Minitel și ele fac parte acum dintr-o bancă de informații despre Drepturile Omului retransmise prin satelitul Antiope, la dispoziția tuturor abonaților Minitel-ului.

"Mai mult ca oricînd e necesar să lucrăm în strînsă colaborare cu instanțele Drepturilor Omului, mai mult ca oricînd e important să încercăm a sparge zidul tăcerii, mereu în ascultarea veștilor care reușesc să se strecoare din țară, gata de a le difuza, de a le aduce la cunoștința opiniei publice internaționale, acesta este sensul în care Liga va continua să lucreze", a spus în încheiere dna Sanda Stolojan.

După Raportul președintei a luat cuvîntul secretara Ligii, dna Maria Brătianu care a prezentat, printre alte probleme de organizare ale Ligii, manifestarea de pe 9 mai la care membrii ai Ligii au înmînat tracturi cu situația lui Dorin Tudoran și a lui Radu Filipescu invitațiilor străini care intrau la o recepție a ambasadiei RSR.

Trezorierul, dl. Dan Bosniev-Paraschivescu, a prezentat situația conturilor. La propunerea dnei Ioana Brătianu, dl. Dan Bosniev-Paraschivescu a fost reales în unanimitate, pe trei ani, în funcția de trezorier.

Au fost votați în unanimitate, ca membri de onoare ai Ligii, Radu Filipescu, Dorin Tudoran și, cu o abținere, Părintele Gh. Calciu. S-a decis trimiterea unei scrisori de mulțumire ambasadorului SUA la București dl. David Funderburk, pentru gestul său de a denunța, dînduși demisia, politica regimului Ceaușescu.

A fost apoi evocate dificultățile românilor din Elveția în obținerea azilului politic. S-au mai discutat, la propunerea dlui Ion Varlaam, discriminările sociale în numele cărora s-au făcut și se fac masive arestări și persecuții din cadrul regimurilor comuniste, discriminări care sînt absente din Declarația Universală a Drepturilor Omului. Dl. Paul Goma a făcut o foarte utilă propunere, cea de a se alcătui un dosar al situației femeii în RSR.

SIMPOZIONUL ANTI-IALTA DE LA KOLN

La simpozionul organizat de Liga "Anti-Ialta", la Koln, în ziua de 18 mai 1985, cu subiectul: "Dreptul la autodeterminare în lumina acordurilor de la Ialta", au participat români de diverse nuanțe politice și diferite organizații din exil. Printre cei care au prezentat rapoarte: Al. Suga, Radu Budișteanu și preotul Mircea Domitriu.

La sfîrșitul lucrărilor simpozionului

LA SOULZMATT ȘI HAGUENAU ÎN MAI 1985

La scurtă vreme după 10 mai a fost cinstită, de peste 200 de români, Ziua Eroilor, de această dată de toți deodată și la mormintele a peste o mie de ostași români, unii cunoscuți, alții necunoscuți. Faptul s-a petrecut în cimitirele militare din Soulmatt și Haguenau, în primul fiind înmormîntați aproape 700, în cel de al doilea aproape 500 soldați români morți în prizonierat, în primul război mondial, în Alsacia, aflată atunci în stăpînire germană. Prin grija guvernelor franceze și române, rămășițele lor pămîntești au fost adunate din mai multe lagăre, în cele două cimitire militare, imediat după încheierea războiului și, printre cei dinții care au venit să se plece în fața mormintelor, au fost Regele Ferdinand și Regina Maria ale cărei cuvinte săpate în piatră amintesc și astăzi că pămîntul în care odihnesc ostașii români nu le-a fost străin. Prin grija autorităților franceze, cimitirele au și astăzi o îngrijire exemplară, iar deasupra celui de la Soulmatt flutură în permanență cele două tricoloruri, cel român (al vremii, fără stema republicii socialiste) și cel francez.

Un sobor de patru preoți a oficiat slujba: Părintele Dumitru Popa (Freiburg), Părintele Ursache (Geneva), Părintele Codreanu (Koln) și un preot romano-catolic. A asistat la slujbă și preotul francez din localitate, al cărui nume să-l reținem, fiind un mare prieten al românilor: Ferdinand Scherber.

Voi cita cîteva nume ale românilor prezenți la Soulmatt, nu pentru a nedreptăți pe ceilalți mulți, ci spre a arăta că întîlnirea românească din Alsacia franceză, devenită tradițională, s-a desfășurat și în mai 1985 sub semnul unității necesare: Ion Rațiu, Dan Cernovodeanu, Mircea Constantinescu (Uniunea Românilor Liberi), Horațiu Comănicu, Alexandru Bădian, Paul Morcov (Consiliul Național Român), preot dr. V. Mehedințu, Radu Roșeanu, George Crăsnaru (Comunitatea Ortodoxă din Frankfurt), I. Simionescu (Asociația românească din Stuttgart), Mihai Enescu (publicația "Azi spre Mîine"), Petre Vălimăreanu (publicația "Vatra"), Ion Broșteanu (Comunitatea Românilor din Elveția), mulți foști deținuți politici, dintre care, la loc de frunte îl voi numi pe Remus Radina, inițiatorul întîlnirilor de la Soulmatt, acest erou al temnițelor românești, om de rară modestie și nelegat de nici un fel de grup sau organizație, alături de alți foști deținuți politici, cum au fost C. Ioanițoiu, Dumitru Ionescu (Geneva) N. Evolceanu.

Lista de persoane, multe dintre ele personalități, ar putea continua, dar ceea ce s-a remarcat, în atmosfera românească de la Soulmatt, a fost tocmai lipsa de polemici și atacuri. Toate cuvintele, începînd cu mesajul Regelui Mihai, au fost ascultate cu respect și atenție, nimeni nu a atacat pe nimeni, prezent sau absent, s-au rostuit doar păsuri românești și dorința noastră de libertate și dreptate.

În mai 1985 s-a dovedit încă odată că există un spirit creat la Soulmatt, acest spirit, dacă nu al deplinei unități, măcar al unui început de înțelegere românească.

C.M.

s-a aprobat o moțiune în care se declară printre altele:

"România trebuie scoasă deci din injustiție și teroare.

Convenția de la Ialta este caducă fiind semnată de cinci state și aplicată abuziv de unul singur. (Noțiunea de "convenție individuală" e un semn al absurdului).

Cerem să se restituie României suveranitatea ei națională, smulsă prin forță, în acest fel încrederea noastră rămînd fermă în actualele declarații ale Marilor Puteri, cea mai înaltă expresie de conducere umană fiind respectarea cuvîntului dat."

= PENULTIMA ORĂ =

DECESE

În cursul vizitei lui Ceaușescu în Germania Democrată, în discursurile ținute la Erfurt, Ceaușescu și Honecker s-au felicitat pentru schimburile comerciale între RDG și RSR care au trecut de la 5 milioane de ruble în 1950 la peste un miliard în 1984 și va atinge pe întreg cincinalul 1986-1990, 7 miliarde de ruble în total.

Întors la București, Ceaușescu a participat la Plenara Consiliului Național al Agriculturii, Silviculturii și Gospodăririi Apelor și le-a explicat celor prezenți ce înseamnă pentru el a lucra zi și noapte pentru a putea recăștiga cele treizeci de zile de justificat în culegerea recoltei. Zi și noapte înseamnă: "să se lucreze ziua cit e lumină la cîmp iar noaptea, cînd nu mai e lumină să se repare materialul." Scurt și cuprinzător. De aia, pe semne, materialul răminne în pană și nu se lucrează nici ziua nici noaptea.

Graba se explică prin faptul că vrea să facă o a doua recoltă pe tot întinsul țării. Deoarece anul trecut s-a reușit recoltarea a cca 8 mii de kg. la hectar pe cîteva sute de hectare cu cantități considerabile de îngrășăminte, Ceaușescu vorbește anul acesta de culturi intensive, pentru a obține producții de 10 mii de kg de grâu la hectar și de 20 de tone de porumb.

După ce arată că soia, care se planta pînă acum la 70 de cm, va trebui plantată la 12 cm distanță pentru "a mări densitatea", nu lipsește, nici de data aceasta, soluția minune: producția de gogoși!... A nu se confunda însă cu producția de gogoși din discursurile secretarului general, de data aceasta dînsul vorbește de "gogoși" de mătase pe care fiecare dintre cele trei milioane de gospodării din țară trebuie să le producă în cantitate minimă de 5 kg pe an. Rezultatul total: 15 mii de tone de gogoși pe an. Cu așa recolte ne vom situa, pe semne, în capul producției mondiale de mătase pe cap de locuitor.

Fiecare cetățean din RSR va fi îmbrăcat în mătase, devenind oamenii cei mai cle-

CASA ROMÂNEASCĂ

8 iunie 1985, orele 17 va avea loc conferința dlui MA-TEI CAZACU, «Les partis politiques dans les Principautés roumaines aux XIV-e et XV-e siècles».

Activitățile Centrului Român de Cercetare, prevăzute pentru data de 15 iunie se suspendă.

22 iunie 1985, orele 15 are loc ultimul curs de civilizație indiană veche (cursul anunțat pe 30 iunie este suprimat) al prof. CICERONE POGHIRC intitulat «Influența indiană în cultura română».

22 iunie 1985, la orele 17, va avea loc conferința dlui THEODOR CAZABAN, «Acheminement vers la parole d'Eminescu».

Duminică 30 iunie, orele 17 are loc conferința dlui NEAGU DJUVARA, «Les "grands boiers" ont-ils constitué dans les Principautés roumaines une véritable oligarchie institutionnelle et héréditaire?»

Adresa CASEI ROMÂNEȘTI: 15 rue de Flandre 75019 Paris. Tel. 240 46 08

ganți din Europa, dacă nu din lume!

A vorbit apoi de irigație și mai apoi de pășune. De hrana populației n-a vorbit. De asta se ocupă specialiștii, codaii, fiindcă de aia sint cozi.

Senatorul Robert Donne, șeful majorității republicane din Senatul SUA, a fost primit de Ceaușescu. Discuțiile s-au purtat într-o atmosferă "de cordialitate" ceea ce lasă să se presupună că au mai fost și divergențe. Ele s-au plasat probabil, mai ales, în sfera Drepturilor Omului, într-un moment în care Senatul SUA se pregătește să analizeze problema respectării Drepturilor Omului în RSR, în vederea prelungirii sau a anulării clauzei națiunii celei mai favorizate, care a fost acordată RSR-ului de 10 ani încoace.

În cercurile medicale din țară se zvonește că Ceaușescu va trebui operat de prostată și că intervenția chirurgicală va fi încredințată doctorului Proca.

RUGĂM PE CITITORII NOȘTRI CARE NE TRIMIT MATERIALE SPRE PUBLICARE REFERITOARE LA DIVERSE EVENIMENTE, SĂ NI LE TRIMITĂ ÎN AȘA FEL ÎNCÎT SĂ NE AJUNGĂ CU CEL PUȚIN 5 ZILE ÎNAINTE DE FIECARE 6 și 21 ALE LUNII RESPECTIVE, PENTRU A LE PUTEA INSERA ÎN REVISTĂ.

O reformă a învățămîntului în China prevede formarea unui număr mare de cadre calificate, care să facă față necesităților dezvoltării economice și sociale a țării.

În acest domeniu, orientarea RSR-ului depinde de instrucțiunile primite de la Moscova. Suzana Gîdea, responsabilă cu cultura și educația socialistă în RSR, a fost la Moscova pentru a primi indicații din partea lui P.N. Demicev, ministrul sovietic al culturii, în cadrul colaborării culturale sovieto-române.

NATURALIZĂRI

"Journal Officiel" din 26 mai 1985 publică numele următoarelor persoane de origine română care au obținut naturalizarea franceză: Dona Mardan, născută la București; Vad Ștefan Iofif, născut la Oradea; Vad Elisabeta (n. Madarasz), născută la Oradea; Vad Beatrice Nathalie, născută la Bobigny.

Abonați-vă
la LUPTA !

Ovidiu Constantinescu; Mihaela Vasilescu; Maria Proca; Ioan C. Oprea; Valeria Coloneanu; Felicia Constantinescu; dr. Maria Diaca; Iuliana Blafiu preot Vsevolod Ciobanu; Carmen Magda Șelaru; ing. Ior Smeureanu; Geta Cristea-Pătrașcu; Vasile Simionovici; Alexandrina Mihăilescu; Tudorița Constantin; Matilda Chivu; Salveti Victor; Roman Alexandru; Ilie Istodici; Vasile Mangiuc; Ion Dumitrescu; Nicolae Mirescu; prof. Nelu Dașu; Constantin Profchidan; Corneliu Danciuc; Maria Stîngaciu; ing. Costică Gabor; ing. Ștefan Panche; Popa Olga Elena; Constantin Vîlceanu; Eugenia Mihai; Cornel Băntăș; Sonia Vasiliu Grigorescu la 95 de ani; Valeria Berescu; Maria Stîngaciu; Constantin Eftimie; Eufrosina Moldoveanu; Ioan Postelnicu; Dumitru Mihail Bălăceanu; Ana Elena Brumă (n. Popovici-Berea); Uroșeviteanu Ovidiu; Nicolae Epuran; Constantin Gheorghiu; Viorel Ștefăneanu; Haretă Perju Mihalache; prof. Dora Iacovache; Eugenia Godeanu (Vintilescu); Starodul Petruța; Felicia Narcisa Hagi; Ioan Siclovian; Constantin Cerchez; arh. Iosif Marin; Boitan Aneta; Stelian Savin; Maria Rodica Savu; Constantin Țigăreanu; Mircea Enăchescu Polcovnicu; Nicolae Voiculescu; Stela Ionescu; Constantin Niculescu-Cucu; Vasile Hojbotă; dr. Ionescu Ionel; Vlad Ioana; Valeriu Bărbulescu; Alexandru Marcovici; dr. Petre Ivașcu; Ev Turcu; Costinel Ocolcanu; Silvia Gheorghianu; Gros Reghina; dr. Ifrim Stoicescu; dr. Roșca Mircea; Nicolai Băbuș; Ilie Călinoiu; Emil Martin; Maria Brezeanu; prof. Ioan Roșca; Natalia Apostol; Dumitru Voinescu; Dimitrie Iacade; dr. Mona Mircea; Nicolae Dimitrie; Ștefan Arghîș; dr. Emanoil Cinatti; Jenică Rădulescu; Ionel Niculescu; Beloianu Florica; dr. Pasc Aledean; Sticulescu Corina Elena; Gheorghe Mateescu; Alexandru Marcovici; Iacovche Dora; Constantin Pruteanu; Lilica Pascalini; Ion Lețreanu; preot Mihai Burlac

le combat

Directeur : Mihai Korné

7/06/1985

NUMÉRO 39

TARIF D'ABONNEMENT ANNUEL

En Francs Français :

FRANCE
EUROPE

FRF 200
FRF 250

Par avion :

AFRIQUE
AMÉRIQUE DU NORD
ISRAËL
AMÉRIQUE DU SUD
AUSTRALIE

FRF 300
FRF 300
FRF 300
FRF 350
FRF 350

USD 45 ou équivalent
USD 45 ou CAD 53
SHEKEL 2560
USD 51 ou équivalent
DOLLAR AUSTRALIEN 60

125, Bureaux de la Colline - 92213 St-Cloud - France

Téléphone : (33-1) 602.29.29 - Téléc 270152F

Commission Paritaire N° 65481 - C.C.P. : 11 341 71 A Paris

LES UKRAINIENS LUTTENT POUR LA LIBERTÉ

Le Cercle d'Etudes Franco-Ukrainiennes fondé par les Ukrainiens libres vivant en France publie un périodique «Echos d'Ukraine» 186, bd St Germain 75006 Paris France. Ces derniers mois, ils ont publiés des documents et des déclarations qui démontrent une forte activité religieuse, nationale et politique contre le régime communiste soviétique. Nous publions des extraits de ces documents. Certains ont été publiés le 12 février 1984 par la «Chronique de l'Eglise catholique en Ukraine», et la traduction française a été publiée par «La Parole Ukrainienne» le 27/1/85.

Lettre à Lech WALESA

par Yossyp TERELA

Cher Ami, Frère en Christ,

Je vous écris avec estime et amour. La lutte que vous menez avec tout le peuple polonais, représente l'espoir qui nous donne, à nous aussi, des forces pour notre résistance. Tout est entre les mains de Dieu et tout se fait d'après les irrévocables décisions divines. Dans l'amour et dans le sacrifice, pour le Christ et pour notre propre peuple, nous devons combattre le mal, créer le bien et sans recul tendre vers l'union de tous les chrétiens. Le peuple polonais vit aujourd'hui une phase de grand essaimement moral après quelques décades de tracas et d'obscurité.

... En Ukraine arrivent des heures difficiles. Depuis les répressions stalinienne, notre peuple n'avait jamais subi une oppression, ni un asservissement aussi forts qu'aujourd'hui.

Il est dur de lutter. Le combat exige des efforts, amène l'épuisement des forces physiques. Lutter est un travail gigantesque. Le Seigneur a donné à l'Homme son libre arbitre. L'homme peut choisir et choisit : la vie ou la mort, l'âme ou le corps, l'effort ou la destruction. Ce fut, c'est et ce sera ainsi tant que l'homme vivra sur cette terre. C'est là-dessus qu'est fondée notre existence. Lutter ou se soumettre. Mais puisque nous avons choisi la lutte, cela signifie que nous avons choisi le bien... En premier lieu, il est nécessaire de combattre son propre égoïsme... En second lieu, il faut créer la solidarité de tous les chrétiens. Cette solidarité que craignent tous les actuels dirigeants de Moscou !

... C'est pourquoi nous ne pouvons en aucune façon nous soumettre et conclure une union avec le mal, cesser de souhaiter le bien, aller suivant la ligne de moindre résistance, s'aligner avec le courant. Nous devons savoir que le combat trempe nos forces, renouvelle et sanctifie nos âmes ! Il y a dans nos coeurs la grande espérance que nous commençons une meilleure et libre ! C'est la grande idée du mouvement «Solidarité» que le peuple polonais a commencé pour la consolidation de sa position parmi les peuples de l'Europe !

Ainsi quand l'ennemi vous persécute pour le seul fait que vous êtes chrétien, que vous aimez votre peuple et la vie donnée par Dieu, cela signifie qu'il n'y a en lui ni la force ni la sagesse de repousser le mal.

A vous et à votre peuple je souhaite chèrement liberté et amour.

La Chronique de l'Eglise Catholique en Ukraine

De nouveaux documents en samvydav

provenant de fidèles de l'Eglise Catholique Ukrainienne en Ukraine Soviétique ont été reçus en Occident. Il s'agit de quelques livraisons du samvydav ukrainien sous le titre «Chronique de l'Eglise Catholique en Ukraine».

La «Chronique» est publiée par le «Groupe d'initiative pour la défense des droits des fidèles et de l'Eglise en Ukraine».

En septembre 1982 fut créé le «Groupe d'initiative pour la défense des droits des fidèles et de l'Eglise en Ukraine». Il a choisi comme président un défenseur connu des droits de l'homme, Yossyp TERELA, croyant catholique, et comme secrétaire le Père Hryhoryi BOUDZYNSKYI. Le président du Groupe d'initiative a informé par lettre le comité central du Parti Communiste d'Ukraine de cette création. En même temps, cinq membres du Groupe ont envoyé une lettre au Gouvernement de la République Soviétique d'Ukraine pour proposer de légaliser l'activité de l'Eglise Catholique Ukrainienne, interdite depuis 1945.

Depuis l'automne 1982 on a reçu et publié en Occident une série d'autres documents du samvydav ukrainien provenant des milieux catholiques ukrainiens en Ukraine et dernièrement quelques numéros de la «Chronique de l'Eglise Catholique en Ukraine». Les éléments du premier numéro de la «Chronique», dont l'ampleur est d'une dizaine de pages dactylographiées, indiquent que sa publication remonte au début de l'année 1984. Déjà dans sa lettre au Comité Central, TERELA a indiqué que la constitution du «Groupe d'initiative» est «la réponse des catholiques ukrainiens à la répression renforcée contre notre Eglise. A partir d'aujourd'hui toute l'information sur l'Eglise Catholique Ukrainienne sera proposée au regard du monde entier, car tous les catholiques doivent savoir dans quelles conditions nous vivons».

DECLARATION AU MINISTRE DES FORCES ARMÉES DE L'URSS

A la suite de l'intense escalade de la guerre en Afghanistan, dans laquelle, comme on le sait, prennent part nos enfants ukrainiens dans les rangs des forces armées d'occupation soviétiques que l'administration russe militaire a envoyées au massacre afghan, où ils périssent sans leur accord pour les intérêts de grande puissance de Moscou,

Nous, membre du Groupe Ukrainien Helsinki d'initiative de Défense des Droits des Croyants et de l'Eglise en Ukraine, proclamons notre protestation contre la tradition bien établie du Gouvernement de Moscou d'utiliser les Ukrainiens dans les opérations militaires hors frontières de l'URSS dans les guerres coloniales que le Gouvernement conduit dans ses desseins propres. Le peuple afghan n'a fait aucun tort à la République S.S. d'Ukraine, ni n'a occupé un pied de notre territoire, ni même le peuple afghan ne menace en rien l'Ukraine par son existence ou son aspiration à conquérir sa liberté contre l'occupant étranger qu'est Moscou.

C'est pourquoi nous, en tant que chrétiens et membres de la nation ukrainienne ainsi que comme le clergé de l'Eglise Catholique Ukrainienne, nous protestons solennellement contre l'enrôlement forcé et contraire au droit de notre jeunesse ukrainienne qui est stationnée actuellement en Afghanistan, dans la

POURQUOI LA ROUMANIE EST-ELLE EN FAILLITE

par Michel K...

Nous avons souligné, dans le Bref Bulletin Economique de la RSR, publié dans Le Combat No. 36 et 37, les contradictions entre les productions les plus élevées par tête de habitant d'acier, ciment et céréales dans le monde, et le niveau de vie ainsi que le revenu par habitant qui est le plus bas en Europe après l'Albanie.

Nous avons également analysé les statistiques non fiables, la mauvaise qualité des produits et de la maintenance des installations, la consommation excessive d'énergie et de matières premières, ainsi que la très basse productivité du travail, qui ont toujours été le produit des économies étatiques centralisées et planifiées, et qui ont probablement atteint la Roumanie le niveau le plus bas parmi tous les Etats communistes de l'Europe du Centre et de l'Est (URSS).

Cependant que cela explique pourquoi la Roumanie perd du terrain par rapport à ses voisins communistes, cela n'explique pas pourquoi, après des années d'industrialisation, la situation interne se détériore en chiffres absolus. Il y a beaucoup moins de nourriture, moins de chauffage, moins de lumière, et moins de consommation qu'il y a dix ou douze ans.

L'explication fournie par le régime, c'est qu'il faut rembourser la dette étrangère. Il est difficile d'avoir des certitudes quant à l'ampleur des remboursements de cette dette étrangère car il n'est pas possible de se procurer des chiffres fiables. Toutefois, si seulement une partie des chiffres officiels publiés concernant l'accroissement de la production pendant ces trois dernières années (depuis le remboursement a commencé), étaient exacts, ils auraient largement permis de compenser les remboursements. C'est pourquoi nous sommes réticents d'accepter l'explication officielle suivant laquelle la mise en œuvre actuelle serait due à la dette étrangère.

La situation économique de la Roumanie a fait également l'objet d'une discussion lors du congrès annuel de l'Académie Roumaine d'Amérique qui s'est réunie du 2 au 4 mai 1985 à l'University de Berkley en Californie. Des Roumains libres vivant en Occident ont rencontré des chercheurs américains pour discuter de la situation en Roumanie et ils ont trouvé ensemble quelques raisons supplémentaires à l'échec actuel : la conception erronée de l'industrialisation, la corruption, le manque de qualification et même l'inéptie des dirigeants de Bucarest au niveau gouvernemental aussi bien qu'au niveau des directions locales et des entreprises.

La conception erronée de l'industrialisation a été soulignée par le professeur Chiriac qui a démontré que la RSR vient de finir la réalisation d'une industrie basée sur le charbon et l'acier, qui avait été achevée depuis la fin du XIXème siècle en Europe occidentale et en Amérique, et qui n'a aucune perspective d'engendrer des bénéfices substantiels, surtout quand la productivité des travailleurs est basse.

La corruption et la mauvaise gestion sont évidentes dans tous les Etats communistes. Elles peuvent s'accroître avec le manque de motivation et le degré de centralisation.

(suite de la p. 1)

guerre injuste en Afghanistan que mène le Gouvernement de l'URSS contre le peuple afghan épris de la liberté.

L'Eglise Catholique Ukrainienne prend sous sa protection et ses soins tous les Ukrainiens qui se trouvent actuellement en Afghanistan, à l'exception de ceux des Ukrainiens qui servent dans les unités du KGB.

En appelant aux milieux compétents du monde entier, nous demandons de ne pas considérer les Ukrainiens servant dans les forces armées qui se trouvent en Afghanistan contre leur gré, comme des criminels de guerre : la pleine responsabilité en incombe au Gouvernement de l'URSS.

Cette déclaration est à considérer comme un document officiel qui a pour but de réhabiliter devant le tribunal international futur les Ukrainiens qui sont enrôlés de force dans les massacres en Afghanistan. De l'engagement aventurier des hautes sphères militaires de l'URSS en Afghanistan est responsable le chauvinisme russe, tenant compte du fait connu que 80% du corps d'officiers de l'URSS sont des chauvins et des antibumanistes.

L'Ukraine a éprouvé sur son corps propre et éprouve toujours encore la politique de génocide de Moscou à l'égard de la nation ukrainienne. Si la République S.S. D'Ukraine avait ses propres forces militaires engagées dans la guerre d'Afghanistan, dans ce cas toutes les personnes qui prendraient part dans cette guerre injuste, porteraient la marque de l'occupant.

Les Ukrainiens ne veulent ni faire la guerre, ni cette guerre criminelle - nous voulons la liberté, des relations de bonne volonté entre les peuples du monde, le bonheur paisible pour nos enfants aujourd'hui et demain.

La Chronique décrit aussi quelques faits :

...520 catholiques ukrainiens ont brûlé leurs passeports (à circulation intérieure) et refusent tout contact avec les autorités. Estimant que le pouvoir est hostile au christianisme et contraire à Dieu, ils sont prêts à subir toutes les tortures des persécutés, rien que pour ne pas avoir affaire aux sans-dieu. Pendant deux mois les autorités n'ont su que faire, mais en fin de février (1984) la répression a commencé. Ilya Oulyhanets est l'un de ceux qui ont brûlé leur passeport. - Le président du Comité central des catholiques ukrainiens Y. Terela estime que si ce mouvement s'amplifie, ce sera alors plus de 3.000 catholiques qui détruiront leurs passeports.

... Le 7 janvier 1984 dans le village de Dimitrov (dép. Lvov) les élèves de l'école ont arboré des drapeaux et des trident nationaux.

... Le Comité exécutif du F.N.U. (Front National Ukrainien) a informé de la création d'un «livre noir» dans lequel seront inscrits les noms des criminels de guerre, de ceux coupables de crimes contre la nation, sa culture, son économie etc.

Au nombre des criminels, justiciables d'un tribunal international, il y a les médecins-psychiatres qui se sont particulièrement distingués par les actes pour anéantir la dissidence sur le territoire de l'Ukraine. Toutes les émigrations issues de l'Europe de l'Est devraient renforcer leur action pour faire adopter une loi sur les criminels de guerre qui ont commis des crimes contre l'humanité sur les territoires des pays asservis d'Europe ainsi que d'Afghanistan, d'Angola, du Liban.

D'autres membres d'Eglises interdites en URSS et résidents en Ukraine refusent le passeport soviétique. C'est le cas du témoin de Jehovah Y. Chimone, habitant du rayon de Tiatchiv (dép. Zakarpattia) qui a refusé le passeport soviétique pour le motif suivant : a) persécution pour la foi ; b) pour le fait que si tous les Roumains qui sont nés sur le terri-

(suite «Pourquoi la Roumanie est-elle en faillite ?»)

fait que la Roumanie soit en très mauvaise posture dans ces domaines, cela peut expliquer pourquoi les résultats roumains sont pires que ceux de ses voisins. Cela n'explique toutefois pas pourquoi la situation continue à se détériorer fortement en Roumanie, où le niveau de vie a baissé de plus de 40 % dernièrement par rapport à il y a quelques années.

Même si les dirigeants politiques et économiques communistes de la RSR ne sont probablement pas super-qualifiés, il est toutefois également difficile d'imaginer qu'ils soient ineptes. Compte tenu du fait qu'ils sont au pouvoir depuis près de 40 ans, ils ont eu pleinement le temps de former des économistes et des techniciens qualifiés. Il ne faut pas non plus oublier que les plans quinquennaux ainsi que les plans de perspective (15 ans) ne sont pas élaborés par les dirigeants communistes à Bucarest, Prague, Varsovie ou dans les autres capitales de l'Europe du Centre de manière séparées, mais que tous ces plans sont «coordonnés» à l'intérieur du COMECON.

Du fait de cette coordination, tous ces plans sont fortement forgés, sinon dictés par Moscou. Nous ne pouvons donner la mesure exacte de l'intervention des Soviétiques dans l'élaboration des différents plans économiques des pays satellites, mais nous croyons que le poids des Soviétiques a toujours été beaucoup plus grand qu'il n'a été estimé par les gouvernements et les analystes occidentaux qui espéraient pouvoir détacher les pays de l'Europe du Centre de l'emprise soviétique.

Dans le cas de la Roumanie, les analystes faisaient généralement état de la dispute qui avait opposé en 1963/64 le chef communiste de Roumanie, Gheorghiu Dej, à Khrushchev et ils ont souligné le fait que le but de l'industrialisation de la Roumanie était d'atteindre un degré plus élevé d'indépendance nationale.

Maintenant que l'industrialisation a été achevée en partie, nous ne pouvons nous empêcher de constater que la RSR est bien plus dépendante de l'URSS qu'elle ne l'a jamais été dans le passé. Du fait du type d'industries qui ont été réalisées, la Roumanie doit importer des matières premières et de l'énergie en provenance de l'URSS et elle est également contrainte d'exporter la production peu sophistiquée de son équipement mécanique ainsi que les produits intermédiaires pétro-chimiques, et même les produits alimentaires tels la viande et les céréales, vers l'Union Soviétique ou vers les pays du Tiers Monde qui sont les clients de l'URSS.

toire de l'oblast (département) ont sur leur passeport l'inscription «roumain», ces mêmes Roumains s'ils doivent aller en Moldavie, voient leurs passeports refaits avec cette fois l'inscription «moldave». Y. Chimone se considère roumain et ne veut pas être moldave sur le territoire de Moldavie, alors qu'on lui fasse la grâce de le considérer roumain dans son oblast d'origine.

Le 6 janvier 1984 sur le territoire de Moldavie dans les villes de Sorok, Kalaroch, les villages de Leouchen, Yhydytch ainsi que dans la ville de Komrat on a exhibé des drapeaux nationaux roumains. Le KGB accuse dans cette affaire les nationalistes ukrainiens et le Groupe roumain «Renaissance».

Ce sont les conditions les plus dures que connaissent les «parias» de Zakarpattia, en Ukraine : les tziganes. Il n'y a sur le territoire de l'oblast aucune école tzigane ; 80% des tziganes sont passés dans les Goulags d'URSS. Aucun groupe de population de l'oblast ne vit dans de telles conditions antisanitaires que les tziganes. Les miliciens de l'oblast appellent les tziganes «les indiens de Zakarpattia» - ce mot revient au président du Comité de ville Moukatchiv. Une partie des tziganes ont adopté l'enseignement évangélique et prennent une part active à la vie chrétienne de l'oblast. Une autre partie est gréco-catholique. Les autorités

Devons-nous continuer à nous imaginer que ce résultat, qui bénéficie largement à l'Union Soviétique, a été atteint par accident et du fait de l'ineptie des dirigeants communistes de Bucarest, ou bien devons-nous penser plutôt que ce résultat s'inscrit naturellement dans un plan élaboré par les Soviétiques qui voulaient que la Roumanie se spécialise dans la culture des céréales et la fabrication de produits industriels non évolutifs.

En fait, tel que les choses sont actuellement, l'économie de la Roumanie travaille à très grande mesure comme un sous-traitant sous-payé de l'Union Soviétique et du COMECON en général.

Que la Roumanie fournisse de l'acier, des moteurs, des pipelines ou de l'équipement de forages pour le gaz ou le pétrole, aucun de ces produits ne contient une valeur ajoutée élevée qui peut laisser un bénéfice substantiel. Certains d'entre eux risquent même d'être vendus en dessous de leur prix de revient fait de la très forte concurrence des industries beaucoup plus anciennes, qui ont depuis longtemps amorti leur capital initial ou encore fait d'industries modernes bénéficiant de techniques bien meilleur marché.

Même les industries modernes achetées en Occident à prix élevés ne sont toujours en mesure de produire des produits sophistiqués et de les vendre à bon prix.

L'avance technologique dont la Roumanie disposait dans quelques domaines, tel que de l'industrie pétrolière, n'a pas non plus de grande utilité. Maintenant que l'Arabie Saoudite est en train d'attaquer le marché mondial de produits chimiques basés sur le pétrole, grâce à des industries nouvelles qui utilisent les ressources pétrolières sur place, la Roumanie risque de perdre la plupart de ses clients pouvant payer en monnaie forte, bien de vendre en dessous du coût et de devenir également dans ce domaine un sous-traitant de l'Union Soviétique.

Le propre des sous-traitants, qui travaillent dans le domaine privé ou public à l'échelle nationale ou internationale, c'est qu'ils n'obtiennent comme rémunération qu'une très mince part du gâteau. Dans les relations difficiles ce sont les sous-traitants qui ont la partie la plus dure, et le pire c'est probablement d'être le sous-traitant des Soviétiques, comme c'est le cas de l'économie roumaine actuellement dans une très mauvaise mesure.

«Messenger Catholique Ukrainien»
No.1 (avril 1984)

Une rencontre a eu lieu entre les membres du Comité Exécutif du Front National Ukrainien (FNU) et les responsables du Groupe Roumain de la «Renaissance». Une question a été discutée : l'occupation de la Moldavie du Nord et de la Bessarabie. Dans une déclaration commune a précisé le bien-fondé de la lutte pour la réunification des terres historiques au territoire de la mère-patrie - la Roumanie.

Ainsi le FNU a déclaré qu'il est de leur devoir sacré pour les Ukrainiens d'aider les frères roumains dans leur lutte pour la réunification.

L'Ukraine n'approuvera jamais l'annexion des terres roumaines par les occupants moldaves.

La déclaration commune a été envoyée au Secrétaire général du P.C. de l'URSS - Tchernenko. (à l'époque)